og ærekære Mand vil Velgørenheden altid være en Pine, og den uhæderlige, den dovne, den, der er uden Ære, vil Velgørenheden gøre endnu værre, end han er. Velgørenheden kan derfor maaske nok bruges som yderste Nødhjælp, men ad den Vej kan man ikke løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Man kan derigennem hjælpe Børn og Kvinder, men ikke den voksne Mand uden meget ofte at komme til at gøre Skade.«

Dr. Birck stiller nu to Forslag for at raade Bod paa Arbejdsløsheden, det første er han ene om, det andet Forslag er nævnt fra alle Sider, fra alle Partier. Det første Forslag er, at Staten skal give de for et Par Aar siden anerkendte *Arbejdsløshedskasser* den *Reservefond,* som disse endnu ikke har faaet Tid til at samle, og han motiverer dette med følgende Redegørelse for Principperne for Arbejdsløshedskasserne:

»Om *Forsikringen**) vil jeg gerne sige, at denne Hjælp er mindst skadelig; thi den er i Virkeligheden *gensidig.* Den, der hjælper i Dag, skal maaske selv hjælpes af de andre i Morgen, og hvis vi i et Aar anvendte 1 Million Kr. til Arbejdsløshedskasserne, saa gives de 400,000 Kr. ganske vist af Staten og 100,000 Kr. af Kommunen, men de 500,000 gives af *arbejdsløse selv,* og den Hjælp, der ydes gennem Arbejdsløshedskasserne, vil derved føles ikke, som en Almisse, men som en *Ret,* som de paagældende Medlemmer have opnaaet ved *Delagtighed i Samfundsopsparing,* og som er betinget af, at de selv til andre Tider er villige til at gøre Gengæld mod dem, der nu er de hjælpende. Derfor er det min Overbevisning, at denne Hjælp ikke ødelægger noget og ikke gør den Skade, som megen anden offentlig Hjælp gør.

Men der er den Fejl ved al Forsikring, at den er nu en Gang *gennemsnitlig.* Vi ansætte en Forsikringspræmie efter 10—20 Aars Gennemsnit. Hvis en Livsforsikringsanstalt f. Eks. faar et meget haardt Dødsaar, gør det ingenting, for dette Aar opvejes af en Del andre Aar, hvor den maaske har haft meget *faa* Dødsfald.

Men i Fald en Livsforsikringsanstalt skal træde i Kraft i samme Øjeblik, den møder en Epidemi, vil den gaa Fallit med det samme.

Paa selv samme Maade gaar det med disse Arbejdsløshedskasser. Deres Præmier er beregnede efter et *Gennemsnit;* men i samme Øjeblik, som Kasserne ere blevne aabnede, have de mødt det tekniske Uheld at staa over for en Arbejdsløsheds-Epidemi af stort Omfang, og de staa der som et Selskab, der ingen Reservefond har. Men jeg mener da, at naar vi have skabt disse Arbejdsløshedskasser, er det vor *Pligt* at skaffe dem en Reservefond. — — — — Hvis nu Loven var bleven vedtagen i 1903, vilde disse Kasser sikkert nu have haft en Reservefond paa over ¾ Mill. Kr., og jeg anser det da for heldigt, at Staten skaffer denne Reservefond til Veje.

Jeg tror ganske ærligt, det er baade klogt og rigtigt at gøre det. Det er klogt først og fremmest, fordi vi nu en Gang have skabt disse Arbejdsløshedskasser. De ere Kød af vort Kød og Blod af vort Blod. *Danmark er det Land, der bedst og i størst Udstrækning har kunnet løse den Opgave.* Det er det Land, der har taget *Initiativet,* og ikke blot taget Initiativet i Henseende til *Lovgivningen,* men ogsaa det Land, hvor disse Kasser have haft den *største Tilslutning fra Arbejdernes Side.* Derfor staar det for mig som uendelig rigtigt, at vi ikke bagefter kunne tillade denne Sukces at blive til en Skandale og Fallit.

Jeg tror, vi har Interesse af at opretholde disse Kasser, saaledes at vi, naar Krisen er forbi, og Arbejdsløsheden om et eller to Aar er færdig, have reddet Arbejdsløshedskasserne ud af deres første alvorlige Prøvelse. Vi ere blevne nævnte paa udenlandske Kongresser i Anledning af

*) Arbejdsløshedskasseforsikringen.